Rocznik 1935. Nr. 46.

Gazeta Powiatowa

powiatu świętochłowiockiego

Świętochłowice, dnia 16. listopada 1935 r.

Wychodzi co sobotę. Redaktor Siwy, Wydział Powiatowy Świętochłowice.
Telefon: Chorzów 40911.

Treść:

DZIAŁ URZĘDOWY

1.

Dekret

z dnia 14 listopada 1935 r.

o specjalnym podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1.

Na cele równowagi budżetowej wprowadza się specjalny podatek od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych.

Art. 2.

(1) Specjalnemu podatkowi podlegają wynagrodzenia, wypłacane przez:

1) Skarb Państwa i Skarb Śląski;

2) państwowe: monopole, banki, przedsiębiorstwa, fundusze, zakłady i instytucje;

3) związki samorządu terytorjalnego, związki międzykomunalne (celowe), oraz przedsiębiorstwa, banki, zakłady i instytucje tych związków, Związek Rewizyjny Samorządu Terytorjalnego, komunalne kasy oszczędności i banki komunalne;

4) związki samorządu gospodarczego i zawodowego oraz przedsiębiorstwa, zakłady i instytucje tych związków;

5) prawno-publiczne zakłady ubezpieczeń;

6) Bank Polski.

2) Za wynagrodzenia w rozumieniu dekretu niniejszego uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach wraz z dodatkami i w naturze, jakie płatnik uzyskuje: z tytułu diet poselskich i sanatorskich, z tytułu stosunku służbowego, z tytułu najmu pracy, z tytułu udziału w zarządach związków prawa publicznego, z tytułu udziału we wszelkiego rodzaju radach, komitetach, komisjach i t. p., z tytułu spełniania funkcji kontrolnych z ramienia władz nadzorczych, albo też z tytułu prawa do emerytury, renty, pensji, lub zaopatrzenia, — bez względu na rodzaj i nazwę tych wynagrodzeń.

3) Za wynagrodzenia osób, pełniących służbę poza granicami Państwa, uważa się uposażenie zasadnicze, a jeżeli chodzi o pracowników kontraktowych, — jedną trzecią część i ich wynagrodzenia umowego.

4) Rozporządzenie Rady Ministrów ustali, jakie świadczenia w naturze będą podlegały specjalnemu podatkowi, oraz zasady obliczania wartości tych świadczeń.

Art. 3.

Specjalnemu podatkowi nie podlegają:

1. a) wolne od państwowego podatku dochodowego oraz od opłat emerytalnych lub składek na rzecz ubezpieczeń społecznych wynagro-

dzenia, których łączna suma bez jakichkolwiek potrąceń, wypłacana przez poszczególną władzę, urząd, przedsiębiorstwo, zakład, insytucję i t. p., nie przekracza 100 zł miesięcznie, i b) wynagrodzenia podlegające tym obciążeniom lub niektórym z nich, jeżeli łączna suma tych wynagrodzeń bez jakichkolwiek potrąceń, wypłacana przez poszczególną władzę, urząd, przedsiębiorstwo, zakład, instytucję i t. p., nie przekracza 110 zł miesięcznie;

2) zaopatrzenia weteranów powstań narodowych oraz wdów po nich;

3) zaopatrzenia b. skazańców politycznych oraz pozostałych po nich wdów i sierót;

4) pensje przywiązane do orderu wojennego „Virtuti Militari" oraz do odznaki Krzyża Zasługi za dzielność;

5) zaopatrzenia osób szczególnie zasłużonych oraz wyjątkowe zaopatrzenia nie oparte na innych tytułach prawnych;

6) zaopatrzenia inwalidzkie, przysługujące z mocy ustawy z dnia 17 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 5, poz. 31);

7) świadczenia i zaopatrzenia z tytułu ubezpieczeń społecznych i opieki społecznej, z wyjątkiem rent z tytułu ubezpieczenia pracowników umysłowych, unormowanego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) wraz z późniejszemi zmianami.

Art. 4.

Za podstawę ustalenia stopy procentowej i obliczenia specjalnego podatku przyjmuje się łączną sumę wszelkich wynagrodzeń, wypłacanych przez poszczególną władzę, urząd, przedsiębiorstwo, zakład, instytucję i t. p, w ciągu miesiąca, bez jakichkolwiek potrąceń. Jezeli jednak wskutek przypadającego dnia świątecznego na normalny dzień wypłaty następuje w jednym miesiącu wypłata stałego miesięcznego wynagrodzenia za dwa miesiące, to dla celów ustalenia stopy procentowej i obliczenia specjalnego podatku wynagrodzenie za każdy miesiąc traktuje się jako wypłacone w normalnym miesiącu wypłaty.

Art. 5.

1. Specjalny podatek pobiera się drogą potrącenia przy wypłacie wynagrodzeń wadług następujących skal:

1) przy wynagrodzeniach, wolnych od państwowego podatku dochodowego oraz od opłat emerytalnych lub składek na rzecz ubezpieczeń społecznych:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia, wypłacanego w ciągu miesiąca w złotych ponad	do	Stopa procentowa podatku
1	100	150	7
2	150	200	9
3	200	250	10
4	250	500	11
5	500	1.000	14
6	1.000	2.000	17
7	2.000		25

2) Przy wynagrodzeniach, od których opłaca się państwowy podatek dochodowy, opłaty emerytalne lub składki na rzecz ubezpieczeń społecznych albo też niektóre z tych obciążeń:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia, wypłacanego w ciągu miesiąca w złotych ponad	do	Stopa procentowa podatku
1	110	165	5½
2	165	220	7
3	220	560	8
4	560	2.350	10
5	2.350		15

2. Jeżeli płatnik uzyskuje wynagrodzenie w pieniądzach i w naturze, specjalny podatek nie może przekraczać 25% wynagrodzenia pieniężnego.

3. Specjalny podatek należy potrącać w ten sposób, aby z wynagrodzenia wyższego stopnia po potrąceniu specjalnego podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego wynagrodzenia bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu specjalnego podatku z przypadającego na ten stopień. Jeżeli z wynagrodzenia po potrąceniu specjalnego podatku pozostałaby kwota mniejszą niż najwyższe wynagrodzenie niepodlegające specjalnemu podatkowi,—należy specjalny podatek potrącić tylko w wysokości nadwyżki ponad to najwyższe wynagrodzenie.

4. Jeżeli ta sama władza, urząd, przedsiębiorstwo, zakład, instytucja i t. p. wypłaca tej samej osobie dwa lub więcej wynagrodzeń, z których jedne wolne są od państwowego podatku dochodowego oraz opłat emerytalnych lub składek na rzecz ubezpieczeń społecznych, inne zaś podlegają tym obciążeniom lub niektórym z nich, to do wynagrodzeń wolnych od wszystkich wymienionych obciążeń stosuje się skalę, określoną w ust. (1) pkt. 1), do wynagrodzeń zaś pozostałych—skalę, określoną w ust. (1) pkt. 2), przyczem wysokość stopy procentowej podatku w każdej skali ustala się na podstawie łącznej sumy obu rodzajów wynagrodzeń. Przepisy ust. (3) stosuje się tu odpowiednio przy uwzględnieniu stopy i wysokości dochodu, przewidzianych w ust. (1) pkt. 1).

Art. 6.

Specjalnemu podatkowi podlegają wynagrodzenia:

1) wypłacane w czasie od dnia 1 grudnia 1935 r. do dnia 31 grudnia 1937 r. bez względu na to, za jaki czas wynagrodzenia te przypadają;

2) wypłacane za czas od dnia 1 grudnia 1935 r. do dnia 31 grudnia 1937 r. bez względu na czas wypłaty.

Art. 7.

1) Obowiązek potrącenia specjalnego podatku ciąży na władzach, urzędach, przedsiębiorstwach, zakładach, instytucjach i t. p., wypłacających wynagrodzenia.

2) Potrącone kwoty należy wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w terminie do dnia siódmego miesiąca kalendarzowego, następującego po miesiącu podatkowym, z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według ustanowionego przez Ministra Skarbu wzoru, lub odpisu listy płacy, zawierającej dane, niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

Art. 8.

Postępowanie w sprawach specjalnego podatku podlega przepisom ordynacji podatkowej, a w szczególności przepisom, dotyczącym państwowego podatku dochodowego, pobieranego według działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Art. 9.

1) Należności z tytułu specjalnego podatku wpływają w całości do Skarbu Państwa.

2) Do kwot specjalnego podatku nie mogą być pobierane żadne dodatki, ani na rzecz Skarbu Państwa ani też na rzecz związków samorządowych.

3) Przysługujące z mocy szczególnych przepisów zwolnienia od podatków nie mają zastosowania do specjalnego podatku, pobieranego na zasadzie dekretu niniejszego.

Art. 10.

Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 11.

Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) I. Mościcki.

Prezes Rady Ministrów:

(—) Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu:

(—) E. Kwiatkowski.

2.

Rozporządzenie

Ministra Sprawiedliwości

z dnia 22 października 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o taksie wynagrodzenia gmin za egzekucję należności sądowych.

(Dz. U. R. P. Nr. 80 poz. 497)

Na podstawie art. IX. p. 2 przepisów wprowadzających prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 93 poz. 804) zarządzam co następuje:

§ 1.

Za wykonanie egzekucji na polecenie sądu lub prokuratora gminą pobiera następujące wynagrodzenie: przy sumie egzekwowanej nie wyższej niż 1,— zł — w wysokości równej należności egzekwowanej; przy sumie 1,01 — 10,— zł w wysokości 1,— zł; przy sumie 10,01 — 25,— zł w wysokości 2,— zł; przy sumie 25,01 — 60,— zł, w wysokości 3,— zł; przy sumie ponad 60,— zł — w wysokości 5% tej sumy.

Jeżeli suma wyegzekwowana nie wystarcza na pokrycie należności egzekwowanej i wynagrodzenia gminy, gmina otrzymuje tylko 5% sumy wyegzekwowanej.

§ 2.

Wynagrodzenie gminy ściąga się od dłużnika wraz z egzekwowaną należnością.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 21 lutego 1929 r. w sprawie wynagrodzenia gmin za wykonywanie egzekucji przez organa gminne na polecenie władz sądowych i prokuratorskich (Dz. U. R. P. Nr. 14 poz. 121).

Minister Sprawiedliwości

(—) Czesław Michałowski.

3.

Rozporządzenie

Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 28 września 1935 r.

o udzielaniu koncesji na przemysł wyrobu samochodów oraz podwozi samochodowych.

(Dz. U. R. P. Nr. 80 poz. 495)

Na podstawie art. 197 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53 poz. 468) zarządzam co następuje:

§ 1.

Koncesja na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56 poz. 361) na przemysł wyrobu samochodów oraz podwozi może być udzielona, jeżeli osoba (fizyczna lub prawna), ubiegająca się o koncesję, zobowiąże się do spełnienia następujących warunków:

1. prowadzenia przemysłu wyrobu samochodów oraz podwozi w miejscowości uznanej przez Ministra Przemysłu i Handlu,

2. uruchomienia produkcji samochodów oraz podwozi według programu, zatwierdzonego przez Ministra Przemysłu i Handlu,

3. posiadania urządzeń technicznych zakładu przemysłu wyrobu samochodów oraz podwozi, odpowiadających programowi produkcji, o którym mowa w p. 2, i utrzymania tych urządzeń na należytym poziomie technicznym.

§ 2.

Osoba, ubiegająca się o koncesję na przemysł wyrobu samochodów oraz podwozi, powinna złożyć podanie o udzielenie koncesji do Ministerstwa Przemysłu i Handlu. Podanie to powinno podawać:

1. firmę przedsiębiorstwa,

2. charakter prawny osoby, ubiegającej się o koncesję,

3. wysokość kapitału zakładowego przedsiębiorstwa ze wskazaniem:

a) pochodzenia kapitału (krajowy, zagraniczny),

b) głównych udziałowców, posiadających łącznie najmniej 75% udziałów,

4. skład osobowy grona założycieli, bądź pierwszego zarządu przedsiębiorstwa, a w przypadku, gdy chodzi o już istniejące przedsiębiorstwo, skład osobowy jego władz (rada nadzorcza, zarząd, dyrekcja),

5. zamierzone miejsce prowadzenia przemysłu wyrobu samochodów oraz podwozi (wytwórni),

6. szczegółowe określenie przedmiotu produkcji (marka, typ i inne cechy charakterystyczne samochodów oraz podwozi),

7. program, obejmujący zamierzenia, dotyczące:

a) sposobu zorganizowania i planu uruchamiania produkcji samochodów oraz podwozi, wymienionych w p. 6,

b) planu instalowania urządzeń technicznych w zależności od warunków, określonych w p. a.

§ 3.

Fabryki samochodów i podwozi, które do chwili wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56 poz. 361) prowadziły przemysł wyrobu samochodów oraz podwozi, zgłoszą do Ministerstwa Przemysłu i Handlu w ciągu 2 miesięcy od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia następujące dane w celu rejestracji:

1. firmę,

2. charakter prawny przedsiębiorstwa,

3. wysokość kapitału zakładowego przedsiębiorstwa ze wskazaniem:

a) pochodzenia kapitału (krajowy, zagraniczny),

b) głównych udziałowców, posiadających łącznie najmniej 75% udziałów,

4. skład osobowy władz przedsiębiorstwa (rada nadzorcza, zarząd, dyrekcja),

5. miejsce prowadzenia przemysłu wyrobu samochodów oraz podwozi (siedziba władz i wytwórni),

6. szczegółowe określenie przedmiotu produkcji (marka, typ i inne cechy charakterystyczne samochodów oraz podwozi), stanowiące obecnie aktualny program produkcji,

7. wykaz i charakterystyka urządzeń technicznych, przeznaczonych do produkcji samochodów i podwozi,

8. zdolność produkcyjną na okres roczny,

9. odpis dowodu uprawnienia przemysłowego.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) H. Floyar-Rajchman.

Obwieszczenie

Na podstawie § 84 ustawy o ustroju gmin wiejskich z dnia 3. VII. 1891 r. (zb. ust. str. 233) zatwierdziłem jako niepłatnych ławników gminy Lipiny pp. Jana Rusina, Pawła Rekusa, Augustyna Glücka i Piotra Raka.

Świętochłowice, dnia 7 listopada 1935 r.

Starosta i Przewodniczący Wydziału Powiatowego

(—) Szaliński.

Odbito w Drukarni E. Leksan Świętochłowice, ul. Bytomska Nr. 23. — Telefon: 411-10.